

STEIL, STEILER, STEILST!

Asturië in het noordwesten van Spanje is nog niet door de massa wielertoeristen ontdekt. Hoewel de authentieke streek door regelmatige bezoeken van de Vuelta al wel bekendheid geniet bij de wielersfans, kiezen weinigen voor een verblijf in deze uithoek. *Wieler Revue* nam wél een kijkje. Tekst: Willem Sijkema Beeld: Turismo Asturias

Asturië is nog relatief onbekend. Daar zou eigenlijk verandering in moeten komen, aangezien deze streek een scala aan mogelijkheden biedt op fietsgebied. Aangezien ik maar twee dagen in Oviedo verblijf, richt ik mijn vizier op de twee publiekstrekkingen van de streek. Lagos de Covadonga en Alto de El Angliru. Twee klinkende namen die een bijzondere reputatie hebben, want vaak spelen deze beklimmingen een beslissende rol in de Ronde van Spanje. Voor mij echter geen juichende mensenmassa's of duwtjes in de rug op de flanken van de Angliru, besef ik me als ik begin november in het vliegtuig stap. Ik zal de klus alleen moeten klaren.

Asturië is een regio met een rijke geschiedenis. Het is de enige provincie in Spanje waar de Moren geen voet aan de grond kregen. Enerzijds door het onherbergzame landschap, aan de andere kant was de plaatselijke bevolking niet van plan zich te onderwerpen aan de islam. Het was in 722 dat de Asturische koning Pelayo bij Covadonga een moslimovermacht versloeg: het begin van de *Reconquista*. In Spanje is men er tegenwoordig van overtuigd dat zonder de overwinning van

Massa's mensen als de Vuelta in 2013 de Angliru aandoet.

Pelayo het huidige Spanje er heel anders uit had gezien.

Met die historische wetenschap in het achterhoofd vertrek ik 's ochtends vroeg uit Oviedo voor een fietstochtje naar Lagos de Covadonga. Een kleine honderd kilometer staan er op het programma en terwijl ik begin november nog dapper in korte broek vertrek, kom ik even buiten de stad een zwaar ingepakte Samuel Sánchez tegen. Ik had zijn standbeeld al voorbij zien komen in het centrum van Oviedo, waar hij samen met Formule 1-coureur Fernando Alonso wordt geëerd als sportheld van de stad. De Olympisch kampioen van Peking is in de late herfst van zijn carrière aangekomen, maar pakt zo nu en dan nog eens flink uit in het shirt van BMC. Nee, hij verzekert me geen ambities meer te hebben voor een nieuwe stunt in Rio de Janeiro. De Spaanse ploeg zou ook al wel rond zijn.

Het is een prettige start van deze rit die me dwars door Asturië leidt. De bergen in dit deel van Spanje zijn geen reuzen qua hoogte, maar zeker wel qua steilte.

'GEEN REUZEN QUA HOOGTE, WEL QUA STEILTE!'

Zo is Lagos de Covadonga een serieuze kuitenbijter, de eerste vijf kilometer zijn slechts een opwarmertje voor het zwaardere werk. Op een gegeven moment zie ik de Mariabasiliek in het dorpje Covadonga opdoemen. De kerk is gebouwd naast de heilige grot, waarin Maria aan Pelayo verschenen zou zijn. Tegenwoordig een bedevaartsoord voor christenen en het eigenlijke beginpunt van de klim. Stijgingspercentages van tien en elf procent zijn meer regel dan uitzondering. Ik merk dat ik niet meer zo veel train als vroeger, want deze stijgingspercentages zijn me eigenlijk al teveel. Asturië is een uitermate groene regio en de beklimming van Lagos de Covadonga is hierop geen uitzondering. Begin november zie je weinig fietstoeristen meer en dus heb ik de hele klim voor me alleen. Op een gigantische kudde geiten na dan, die na een kilometer of vier de hele weg versperren. Een minuut of tien duurt het voordat de laatste deelnemer van het gezelschap aan me voorbij trekt, maar aangezien ik me net op één van de steilere stukken van de klim begeef, klaag ik niet. Sterker, ik kan wel even een pauze gebruiken!

Als ik weer op het zadel klim, ben ik mijn motivatie een beetje verloren. Het ritme is weg en ik moet me ertoe zetten om de top te bereiken. Dat gevoel wordt versterkt door het feit dat de Covadonga in steilte amper afneemt. De klim beslaat in totaal zo'n zestien kilometer, maar is nog geen 1.100 meter hoog. Zowel in Italië als in Frankrijk lachen ze om dergelijke hoogtes, maar het lachen is mij inmiddels wel vergaan. Gelukkig kan ik op anderhalve kilometer van de echte top even de benen stilhouden als er zich een korte maar snelle afdaling aandient. Met zo'n aanloop is de laatste kilometer bergop nog wel te doen, hoewel die ook al snel weer richting de twaalf procent kruipt. Als je eenmaal de meren van Covadonga, zoals de klim let-

De Santa Maria del Naranco

terlijk heet, komt het besef dat het lijden op de fiets de moeite waard is. Een prachtig panoramisch uitzicht over de Picos de Europa is de beloning voor elke doorzetter. Dit nationale park staat bekend om zijn vele diepe grotten en de in Europa zeldzame fauna als de bruine beer en de wolf. Karsten Kroon kwam hier als kleine jongen met zijn ouders voor een fietsvakantie. Ik kan me voorstellen dat hij hier het noodzakelijke karakter heeft opgedaan om later te slagen als beroepsrenner.

Het weer slaat om

Na een typisch Asturische lunch met cider, dat door obers op traditionele wijze 'hoog' wordt ingeschonken, verken ik de universiteitsstad Oviedo. Een mooie, oude stad die door de Amerikaanse filmregisseur Woody Allen al werd beschreven als 'een sprookje'.

Hoogtepunt van de stad is ongetwijfeld de majestueuze kathedraal waar delen van het kruis van Jezus als relieken tentoon worden gespreid, als ook een sandaal van

de discipel en eerste paus Petrus. Het is tevens een belangrijk rustpunt voor de vele pelgrims die de Camino naar Santiago de Compostela afleggen.

Iets buiten de stad ligt de Monte Naranco, met het karakteristieke Cristo Redentor-beeld op de top. Miguel Indurain moest in de Vuelta van 1996 het hoofd definitief buigen voor de sterkere Alex Zülle. Wat voor de inwoner van Pamplona reden was om zijn fiets aan de wilgen te hangen. Op de flanken van deze klim staat de eeuwenoude Santa Maria del Naranco. Een preromaanse kerk waarvan de bouw in 848 werd voltooid. Aanvankelijk deed het gebouw dienst als koninklijk paleis voordat het in de dertiende eeuw werd gewijd aan Maria. Iets verderop staat het eveneens in uitstekende staat verkerende San Miguel de Lillo dat in 847 door Ramiro de Eerste samen met zijn vrouw Paterna werd ingewijd. Prachtig geconserveerd!

Genoeg geschiedenislessen voor vandaag. Ik ben hier eigenlijk om het Beest van Asturië aan te vallen, de Alto de El Angliru. Maar de weersvoorspellingen voor de dag erna zijn verschrikkelijk. Ik kon tijdens mijn verblijf nog net een dagje genieten van de heerlijke najaarszon, maar het weer slaat helaas compleet om. De eigenaar van de lokale fietswinkel lacht me vierkant uit als ik hem mijn voornemen om de Angliru te beklimmen duidelijk maak. 'Es imposible', schampert hij. En inderdaad, als ik zondagochtend de gordijnen van mijn hotelkamer open trek, komt het met bakken uit de hemel. Tot overmaat van ramp is de temperatuur ook nog zo'n tien graden gezakt naar acht graden celcius. Mijn moraal zakt tot peilloze diepten, maar toch hijs ik me in de wielerkleren. Nu ik hier eenmaal ben, voel ik me verplicht in elk geval een poging te wagen. Ik moet m'n eventuele kleinkinderen toch iets te vertellen hebben later...

Waanzin

Ik ben Oviedo nog niet uitgereden of ik heb al geen droge draad meer aan mijn lijf. Als de GPS me vervolgens ook nog eens verkeerd stuurt en ik op één of ander supersteil, doodlopend, in losse stenen overgaand boerenpad wordt gestuurd, vervloek ik alles wat me lief is. In Asturië lijkt elke ambitie om een

De Basilica de Covadonga aan de voet van de beklimming Lagos de Covadonga

De Asturische koning Pelayo stond aan het begin van de Reconquista

geleidelijke klim aan te leggen in de kiem te worden gesmoord. Alles is hier steil! Je moet een goed getrainde fietser zijn wil je hier op je fiets stappen, realiseer ik me. Als ik na veel pijn en moeite eindelijk de voet van de Angliru bereik, heb ik het gevoel een monument van de wielersport binnen te gaan.

Hoewel de Angliru nog geen grote geschiedenis kent - de eerste keer dat dit monster in de Vuelta werd beklommen was in 1999 - gaat er van de Angliru een afschrikwekkende werking uit. Spanje gaat er zelf prat op dat deze klim zich tussen de Galibier, Mont Ventoux en de Stelvio mag zetten als monument in de wielersport. Wat mij betreft wachten we daar nog een aantal jaartjes mee. Laat de geschiedenis z'n werk doen. Met veel pijn en moeite worstel ik me tot het steilste gedeelte van de klim, de Cuenales Cabres. Daar begint de waanzin pas echt met stijgingspercentages van 23,6 procent. Ik slip met mijn achterwiel alle kanten op en al snel kom ik tot de conclusie dat deze klim er teveel aan is voor mij. Lopend naar boven vind ik geen acceptabel alternatief. Met pijn in het hart keer ik de fiets om en daal weer af, wat trouwens een behoorlijk hachelijke onderneming is in deze weersomstandigheden. Verkleumd rijd ik het verregerende Oviedo weer binnen op zoek naar m'n hotel. Voor de Angliru moet ik nog maar een keertje terugkomen...

De kathedraal van Oviedo